

РЕШЕНИЕ

№ 33328

гр. София, 13.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав, в
публично заседание на 25.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разглежда дело номер **6333** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 46, ал. 5 от Закона за общинската собственост (ЗОбС).

Производството по делото е образувано по жалба от Б. Р. Ч. от [населено място], чрез пълномощника си адв. Г., срещу решение изх. № 312000-10437/15.05.2025 г. на директора на ОДМВР - П., с което е отказано заличаването на лични данни на жалбоподателя, обработвани във връзка със ЗМ-ДП № 75/2013 г. по описа на РУ-П. за престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, като счита за постановено при съществени нарушения на материалния закон. Посочва, че с молба с вх. № 310000-1694/28.02.2025 г., по описа на РУ - [населено място], жалбоподателят е поискал от ответника да снесе извършената по отношение на него полицейска регистрация, по реда предвиден в Наредба за реда на извършването и снемането на полицейска регистрация /НРИСПР/, във вр. със ЗМВР. В хода на самата административна процедура е установено, че по отношение на жалбоподателя не е била снемана същинска полицейска - криминалистична регистрация в РУ - [населено място], такава в базата данни не е открита. Той обаче продължава да фигурира в базата данни на МВР, в частност - Системата за установен извършител на престъпление „СУИП“ на МВР, по ЗМ 1375 от 17.03.2013 г., по описа на РУ - [населено място] за престъпление по чл. 343б, ал. 1 - управлява МПС, с алкохол над 1,2 на 1000. На 19.03.2025 год., му било връчено Писмо с изх. № 310000-2172, в отговор на молбите му. С уточнение, с вх. № 31000-2051/14.03.2025 г., по описа на РУ - [населено място] заявил, че желае да личните му данни, фигуриращи в информационните масиви на „СУИП“ на МВР, да бъдат заличени, тъй като основанието за обработването им е отпаднало. Тъй като на практика с цитираното писмо му е отказано

изтриването на личните му данни, го оспорил пред Директора на ОДМВР- [населено място]. Във връзка с дадени от последния указания депозирал заявление с вх. № 312000-8517/14.04.2025 г., по приложение № 1 към чл. 9, ал. 4, последица от което е постановяването на процесния административен акт. Счита, че изцяло неправилно и незаконосъобразно административният орган приема, че не е налице нито една от предвидените по закон предпоставки за изтриване на личните данни на жалбоподателя от информационните масиви на МВР, съгласно чл. 3 от Инструкцията, без да ангажира доказателства в подкрепа на тезата си. Неблагоприятните последици на осъждането, по отношение на жалбоподателя са заличени, като същият е реабилитиран по силата на самия закон. Макар, това обстоятелство да не е изведено изрично, като основание за извършване на изтриването на личните данни, то следва същото да бъде взето под внимание при преценката на основанията за това, което също не е сторено от административния - орган ответник. Счита за невярна и тезата, че последиците на реабилитацията са неотносими към снемането на полицейската регистрация/заличаването/изтриването на личните данни, във връзка с осъждането на лице и обработка на данните му. Тезата, че използването им има за цел защита на националната сигурност на страната, опазване на обществения ред и противодействие на престъпността, не може да бъде самоцелна и по принцип. В подкрепа на твърденията си цитира Решение на Съда на Европа /широк състав/ от 30.01.2024 г., постановено по дело № С- 118/22 гол., след направено преюдициално запитване на основание чл. 267 от ДФЕС. Цитираното решение е постановено във връзка с направено преюдициалното запитване по свързано с безсрочността на съдебната регистрация. Според т. 70 от Решението на СЕС, чл. 5 от Директива 2016/680 оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриването на личните данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им, но от т. 45 от Решението следва, че за да са подходящи сроковете за такава периодична проверка трябва, в съответствие с чл. 4, § 1, б. „в“ и „д“ от тази директива, в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението ми вече не е необходимо. Моли за отмяна на решението и връщане на преписката на ответника с указания за заличаване. Претендира разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. Г., който поддържа жалбата и моли за нейното уважаване и за отмяна на заповедта като незаконосъобразна. Моли за присъждане на направените по делото разноски по представен списък.

Ответната страна - директор на ОДМВР - П. не е изразил становище по същество на жалбата с представената административна преписка.

В съдебно заседание не се представлява.

СГП не изпраща представител и не взима становище по жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Б. Р. Ч., чрез пълномощника му адв. К. Г., е подал заявление, вх. № 312000-8517/14.04.2025 г. до директора на ОДМВР – П., с която е поискал заличаване на лични му данни, въведени в масивите на МВР, във връзка със ЗМ-ДП № 75/2013 г. по описа на РУ – П. за престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК.

От ОДМВР - П. са изпратили писмо, с рег. № 31200-8917/17.04.2025 г. до Районна прокуратура - П., ТО - П., с искане за предоставяне на заверено копие от окончателен прокурорски акт по ЗМ-ДП № 1375/2013 г.

С писмо на РП - П. - ТО П., постъпило в ОДМВР - П. под рег. № 312000-9929/05.05.2025 г., директорът на ОДМВР - П. е уведомен, че от извършена справка е установено, че незабавно

производство № 75/2013 г. по описа на РУ - П., образувано за престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, пр.пр. вх. № ТОА-261/2013 г. по описа на РП - П. и водено срещу Б. Р. Ч., е решено на 20.03.2013 г. със споразумение за прекратяване на наказателното производство на основание чл. 381 от НК. В РС - Панагюрище е образувано НОХД № 65/2013 г. и с протоколно определение по споразумение от 27.03.2013 г. е наложено наказание на Б. Р. Ч. от 12 м. лишаване от право да управлява МПС и 6 м. пробация. По присъдна преписка ТОА-Р-27/2013 г. по описа на РП - П., на 14.03.2014 г. е изтърпено наказанието 12 м. лишаване от право да управлява МПС и на 24.10.2013 г. наказанието 6 м. пробация. Към писмото е приложен протокол от публично заседание на 27.03.2013 г. по НОХД I 65/2013 г. на Районен съд Панагюрище.

На 12.05.2025 г. служител на МВР е изготвил електронна справка за съдимост на Б. Ч., от която е видно, че лицето е осъждано за престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК.

На същата дата е изготвено становище рег. № 312р-11407/12.05.2025 г. от комисия при ОДМВР - П., в което е отразено, че в масивите на МВР се обработват лични данни на лицето Б. Р. Ч. и в тях фигурират следните записи за: - „извършител“ по ЗМ № 75/17.03.2013 г. на РУ - П. за деяние по чл. 343б, ал. 1 от НК. Посочено е, че по отношение на личните данни на Б. Р. Ч., обработвани във връзка с „извършител“ по ЗМ № 75/17.03.2013 г. на РУ - П. за деяние по чл. 343б, ал. 1 от НК, не е налице нито една от хипотезите, предвидени в чл. 3-5 от Инструкция № 8121з-748 от 20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в МВР, във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер, съгласно която обработваните лични данни на лица, във връзка с провеждането на наказателно производство по реда на НПК на проверка за наличие на данни за престъпления от общ характер и следователно същите не могат да бъдат изтрети. В заключение, комисията е предложила да се изготви решение за отказ от изтриване на личните данни на Б. Р. Ч., обработвани във връзка със ЗМ-ДП № 75/2013 г. по описа на РУ - П. за престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК.

Въз основа на тези данни, от впд директор на ОДМВР - П. е издадено решение рег. № 312000-10437/12.05.2025 г., с което на основание чл. 56, ал. 3, във вр. с ал. 2 от ЗЗЛД, във вр. с чл. 25, ал. 3, чл. 26, ал. 2 и чл. 29, ал. 11 от ЗМВР, невъзможността за прилагане на хипотезите, предвидени в чл. 3-5 от Инструкция № 8121з-748 от 20.10.2014 г. и заповед № 8121з-1111/08.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи, е отказано изтриването на личните данни на Ч., обработвани във връзка със ЗМ-ДП № 75/2013 г. по описа на РУ - П. за престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК. В решението са преповторени констатациите в Становище рег. № 312р-11407/12.05.2025 г. от комисия при ОДМВР - П..

Решението е съобщено на жалбоподателя на 20.05.2025 г.

Жалбата е подадена на 02.06.2025 г. по електронна поща, чрез ОДМВР - П. до Административен съд Пазарджик.

По делото е представена заповед № 8121з-1111/08.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи за оправомощаване на лица, сред които и директорите на ОДМВР, да се произнасят по постъпили искания за упражняване на права по чл. 12-22 от Регламент (ЕС) 2016/679 и по чл. 53-56 от ЗЗЛД, както и да изпълняват задълженията си по чл. 34 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл. 68 от ЗЗЛД.

По жалбата е образувано адм. д. № 668/2025 г. на Административен съд Пазарджик, XIII състав. С определение № 2614/12.06.2025 г. по адм.д. № 668/2025 г., производството по делото е прекратено и е изпратено на АССГ по подсъдност и е образувано настоящото дело.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна

проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е решение изх. № 312000-10437/15.05.2025 г. на директора на ОДМВР - П., с което е отказано заличаването на лични данни на жалбоподателя, обработвани във връзка със ЗМ-ДП № 75/2013 г. по описа на РУ-П. за престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК.

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 149 от АПК, от легитимирано лице, адресат на заповедта за прекратяване на наемното правоотношение, поради което е процесуално допустима.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Разгледана по същество е основателна.

По съответствие на решението с процесуалните правила:

Процесното решение е издадено от компетентен орган. Съгласно чл. 28, ал. 1 от ЗМВР, администраторът на лични данни или оправомощени от него длъжностни лица разглеждат заявленията за упражняване на права от субектите на данни по чл. 12 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл. 53 - 56 от ЗЗЛД, и изпълняват задълженията по чл. 34 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл. 68 от ЗЗЛД. Администратор на лични данни според разпоредбата на чл. 29, ал. 1 от ЗМВР, е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Министърът на вътрешните работи е оправомощил със Заповед № 8121з-1111/08.10.2019г. директорите и заместник-директорите на СДВР и на областните дирекции на МВР да разглеждат и да се произнасят по постъпилите от субектите на лични данни искания за упражняване на права по чл. 12 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл. 53 - 56 от ЗЗЛД, и изпълняват задълженията по чл. 34 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл. 68 от ЗЗЛД. Следователно, след като данните на жалбоподателя са обработени и въведени в информационните фондове на МВР от служители на ОДМВР - П., то компетентен да се произнесе по подаденото от искане е директорът на ОДМВР - П..

Спазена е установената от закона писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал. 2 и ал. 3 от АПК, като е посочен издателят на решението, адресатът, правното и фактическото основание за издаването му. Изложени са мотиви, въз основа на които органа е приел, че не са налице основания за изтриване на личните данни на заявителя.

Съдът намира, че при издаване на процесното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да водят до отмяна на акта на процесуално основание. Освен това, настоящият състав счита, че съществено е това нарушение на процедурата, недопускането на което би довело до различен от приетия резултат. Т. в настоящето производство, съдът не установи.

По съответствие на решението с материалния закон:

Настоящият съдебен състав намира, че решение е издадено в противоречие материалния закон, поради следното. Съдебният контрол за законосъобразност на оспореното решение обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти, изложени като мотиви в акта и доколко същите изпълват състава на посоченото в решението правно основание за издаването му.

Съгласно чл. 24, ал. 1 от ЗМВР, в Министерството на вътрешните работи се изграждат информационни фондове и звена за събиране, обработване, систематизиране, съхраняване, анализиране, изготвяне и предоставяне на информация. В нормата на чл. 25, ал. 1 от ЗМВР е посочено, че органите на МВР за изпълнение на дейностите си могат да обработват лични данни, като съобразно ал. 3 на чл. 25 от ЗМВР, обработването се осъществява при условията и по реда на ЗМВР, на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета, и на ЗЗЛД. В текста на чл. 26, ал. 1 от ЗМВР са предвидени правомощията на органите на МВР при обработване на лични данни, свързано с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство. В ал. 2 на чл. 26 изрично е предвидено, че сроковете за съхранение на данните по, ал. 1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи. Тези данни се изтриват и в изпълнение на съдебен акт или решение на Комисията за защита на личните данни.

Министърът на вътрешните работи е издал Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. В разпоредбата на чл. 3 от Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г. са посочени обстоятелствата, при настъпването на които се заличават личните данни на лица, които са събрани и обработвани във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер, като сред посочените в цитираната норма не е осъждането, вкл. настъпилата реабилитация. В тази връзка, посоченото от административния орган за неналичие на нито една от хипотезите в чл. 3-5 от Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г. е правилно.

Съобразно посоченото в Решение от 30 януари 2024 г на Съда на Европейския съюз (СЕС) по дело С-118/22, член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението

им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

В настоящия случай, административният орган е извършил преценка на необходимостта от продължаване съхраняването на личните данни на жалбоподателя с оглед целите, за които личните данни са били обработвани, вкл. във връзка със защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Прието е, че лицето е наказано за умишлено престъпление от общ характер, но не са изложени съображения с оглед естеството и тежестта на престъплението по отношение на предотвратяването и разкриването на престъпления, защитата на националната сигурност и обществения ред. Посочено е единствено, че не е налице нито една от хипотезите, предвидени в чл. 3-5 от Инstrukция № 8121з-748/20.10.2024 г.

Настоящият съдебен състав не споделя изложените в процесното решение мотиви. Същите не отчитат субективната страна на деянието и обстоятелствата, при които то е извършено. Не е извършена преценка и не са изложени мотиви по отношение на незначителността на вредните последици от извършеното престъпление, както и че след процесното престъпление по ЗМ са изминали 12 г. и лицето е реабилитирано, считано от 18.03.2016 г., както и, че няма данни лицето да е извършило нови престъпления. Настъпилата реабилитация също е индиция, че субекта на данни представлява по-малък риск.

Административният орган не е съобразил приетото в т. 59 от решението по дело С-118/2021 СЕС, а именно че "понятието "умишлено престъпление от общ характер" е особено широко и може да се прилага към голям брой престъпления, независимо от естеството и тежестта им", а съгласно т. 60 - "всъщност не за всички лица, осъдени с влязла в сила присъда за престъпление, попадащо в обхвата на това определение, рискът да са замесени в други престъпления е еднакъв, което да обосновава определянето на еднакъв срок на съхранение на засягащите ги данни. Т.е., в някои случаи, с оглед на фактори като естеството и тежестта на престъплението или липсата на рецидив, рискът, който представлява осъденото лице, не дава непременно основание за запазването до смъртта му на неговите данни в информационните масиви на МВР. В такива случаи вече не съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел (вж. по аналогия становище 1/15 (Споразумение PNR ЕС—К.), от 26 юли 2017 г., EU: С: 2017: 592, т. 205). Поради това съхранението им не съответства на принципа на свеждане на данните до минимум, предвиден в член 4, параграф 1, буква в) от Директива 2016/680, и е за период, по-дълъг от необходимия за целите, за които данните се обработват, което е в разрез с член 4, параграф 1, буква д) от тази директива".

Предвид изложеното може да се направи обоснован извод, че не са изложени мотиви, от които да е видно, че е извършена преценка за личността и, която следва да се базира върху обстоятелства, настъпили след осъждането, за което се съхраняват данните в информационните масиви на МВР. Следователно, ответникът, отказвайки изтриването на личните данни на жалбоподателя, не е изследвал въпроса относно необходимостта от продължаване на съхранението на тези данни, въпреки настъпилата реабилитация и продължителността на съхранението, за целите, за които същите са били обработени, с оглед спазване на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. и поради това е постановил незаконосъобразен акт. Тук следва да се посочи, че независимо от празнотата в националния закон, до привеждането му в съответствие с правото на ЕС, административният орган следва да прави във всеки случай на искане за снемане на полицейска регистрация, конкретна преценка на необходимостта от съхранение на данните за целите, за които са събрани, за пропорционалност на срока на съхранение, както и периодични проверки дали все още съществува необходимата връзка между

съхраняваните данни и преследваната цел, каквото в случая не е направено.

Въз основа на изложеното и като провери законосъобразността на оспорения акт по реда на чл. 168 от АПК, съдът приема, че същият е незаконосъобразен, а жалбата като основателна, да следва се уважи. Преписката да бъде върната на ответника за ново произнасяне по заявление вх. № 312000-8517/14.04.2025 г. за изтриване на личните данни на жалбоподателя от информационните масиви на МВР съобразно указанията дадени в мотивите на настоящето решение при спазване на установения срок.

По разноските:

Предвид изхода на спора и своевременното направено искане за това, на жалбоподателя се дължат разноски на основание чл. 143 от АПК. Представен е списък на разноските, включващ 1850 лв. за адвокатски хонорар, 10 лв. за държавна такса, както и доказателства за реалното им извършване. Ответникът не е направил възражение за прекомерност на възнаграждението, поради което на жалбоподателя се дължат разноски общо в размер на 1860 лв.

С оглед изхода на делото на ответника не се дължат разноски.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 59 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение изх. № 312000-10437/15.05.2025 г. на директора на ОДМВР - П., с което е отказано заличаването на лични данни на жалбоподателя, обработвани във връзка със ЗМ-ДП № 75/2013 г. по описа на РУ-П. за престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК **И ВРЪЩА** делото като преписка на директора на ОДМВР - П. за изпълнение на дадените в настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Областна дирекция на вътрешните работи - П. ДА **ЗАПЛАТИ** на Б. Р. Ч., с ЕГН [ЕГН] сумата от 1860 лв. направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.